

og Skumpelskud, hvis hele Natur oprøres mod denne Samfundsorden, og som med Hænder og Fødder værger sig mod den Gift, som Hjem og Skole daglig drypper ham i Øje og Øre.“ — — —

Han holdt inde. Han mærkede, at de bitre Minder fra hans eget Hjem var ved at tage Magten over hans Tanker, og han vilde standse et Øjeblik for at tvinge sig til Rolighed.

Men da han i dette Øjemed tog til sit Ur, opdagede han til sin Forfærdelse, at Tiden var løbet ganske fra ham. Han havde allerede talt i over fem Kvarter.

„Ja, saa maa jeg nok holde op,“ sagde han med et ligesom undskyldende Smil; og skønt man fra alle Sider af Forsamlingen livligt protesterede og bad ham at fortsætte, besluttede han sig til at bryde af.

„Nej, jeg tror, det er bedst, jeg stopper her . . . jeg kan dog ikke i Dag blive færdig med alt, hvad jeg gjerne vilde sige. Men kan vi blive enige om en anden Søndag at samles her igen, kan vi jo til den Tid fortsætte.“

„Ja — ja,“ raabtes der fra hele Forsamlingen.

„Ja, send kun Bud efter mig; jeg skal altid være til Tjeneste. — Men inden jeg i Dag slutter, maa jeg dog endnu tilføje et Par personlige